

Martının Gizli Adası

Aysel Banu YAVUZAL

Martının Gizli Adası

Aysel Banu YAVUZAL

Martı Pip, rüzgârın tuzlu tadı olduğu ve dalgaların yumuşak tepeler gibi yuvarlandığı geniş mavi denizde yaşıyordu. Yuvarlak siyah-beyaz gövdesi ve parlak turuncu gagasıyla keşfetmeyi çok severdi. Bir sabah ufukta yeni bir şekil belirdi—sisle sarılmış minik bir ada. "Acaba orada ne var?" dedi Pip ve kara gözleri merakla parladı.

Pip küçük kanatlarını çırpıp adaya doğru uçtu. Altında su pırıl pırıl parlıyordu. Kayalık bir çıkıntıda, uzun sivri gagalı ince bir kuş onu izliyordu. Bu, bacağına minik deniz camı mavisi bir kurdele taşıyan Dalıcı Kuş Gilda'ydı. "Merhaba," diye seslendi. "Kayıp mı oldun?" Pip yanına kondu. "Hayır," dedi. "Keşfe çıkıyorum!"

Gilda gülümsedi. "O zaman ben de seninle gelirim," dedi. "Bu kayalıkları iyi bilirim." Pip'i adanın kenarı boyunca yürüttü. Kayalıklar sessiz ve yüksekti, çatlaklarda yumuşak yosunlar büyüyordu. "Burası çok güzel," diye fısıldadı Pip. "Ve çok huzurlu," diye onayladı Gilda. "Ama bak—bu çıkıntılarda hiç yuva yok. Deniz kuşlarının yavrularını büyütmek için güvenli bir yere ihtiyacı var."

Pip ve Gilda daha yukarı tırmandı. Kayalığın tepesinden, daireler çizip seslenen bir deniz kuşu sürüsü gördüler. "Burası bir sığınak olabilir," dedi Pip. "Her deniz kuşunun dinlenip yavrularını güvenle büyütebileceği bir yer." Gilda başını salladı. "Ama bunu tek başımıza yapamayız," dedi. "Diğerlerinden yardım istemeliyiz."

Kıyıya, deniz kuşlarının kayaların üzerinde toplandığı yere uçtular. Pip göğsünü kabarttı. "Arkadaşlar," diye seslendi, "güvenli bir yuva kurabileceğimiz sessiz bir kayalık bulduk!" Deniz kuşları başlarını kaldırdı. Bazıları meraklıydı. Bazıları endişeliydi. "Gerçekten güvenli mi?" diye sordu küçük bir sumru. "Birlikte güvenli yapacağız," dedi Gilda sakin bir sesle.

Deniz kuşları Pip ve Gilda'yı sessiz kayalıklara kadar izledi. Sıcacık çatlakları ve yumuşak yosunları gördüler. "Mükemmel!" diye cıvıladı bir martı. Ama sonra bir bıçkı gagalı kuş söze girdi. "Burada rüzgâr çok güçlü. Yumurtalarımız çıkıntıdan yuvarlanıp düşebilir." Gilda kayalığı inceledi. "Haklısın," dedi. "Güvenli yuva çıkıntıları yapmalıyız."

Pip örgü çim çantasını açıp küçük taşlar çıkardı. "Bunları üst üste dizip duvar yapabiliriz," dedi. Deniz kuşları birlikte çalıştı. Bazıları ince dallar taşıdı. Bazıları yosun taşıdı. Bazıları gagalarıyla çıkıntıları düzeltti. Gilda taşların rüzgârla devrilmemesi için nasıl yerleştirileceğini gösterdi. "Yavaş ve emin adımlarla," dedi.

Çalışırlarken bir martı sürüsü alçaktan süzülüp yüksek sesle bağırdı. "Burası bizim balık tutma yerimiz!" diye bağırdılar. "Çekilin buradan!" Küçük deniz kuşları birbirine sokuldu. Pip cesurca öne çıktı. "Herkes için yer var," dedi. "Denizi paylaşabiliriz." Gilda başını salladı. "Biz sadece güvenli bir yuva yeri istiyoruz. Balık tutmanıza zarar vermeyeceğiz."

Martılar homurdandı ama dinlediler. "Adanın kendi tarafımızda kalacağız," dedi liderleri. "Ama bizi rahatsız ederseniz geri döneriz." Pip onlara teşekkür etti. "Alanınıza saygı duyacağız," diye söz verdi. Martılar uçup gitti ve deniz kuşları rahat bir nefes aldı. "Bu cesurcaydı," dedi Gilda. "Ve nazıkçe," diye yanıtladı Pip. "Nezaket bağırmaktan daha iyi işe yarar."

Günler geçti ve yuva çıkıntıları güçlendi. Deniz kuşları yumurtalarını yumurtladı ve sırayla onları sıcak tuttu. Pip ve Gilda koloniyi gözledi. Bir akşam fırtına patladı. Yağmur kayalıkları dövdü, rüzgâr uludu. Deniz kuşları yuvalarına sımsıkı tutundu. "Yakın durun!" diye seslendi Gilda. "Çıkıntılar dayanacak!" Pip her yuvayı kontrol etti, hiçbir yumurtanın açıkta kalmadığından emin oldu.

Fırtına geçtiğinde ada sabah güneşinde pırıl pırıl parladı. Her yuva güvendedi. Yavrular ebeveynlerinin kanatlarının altından ciyaklıyordu. "Başardık!" diye sevindi Pip. Deniz kuşları etrafına toplandı. "Bize birlikte çalışmayı siz gösterdiniz," dedi sumru. "Ve paylaşmayı," diye ekledi bıçkı gagalı kuş. "Ve cesur olmayı," dedi minik bir yavru. Pip ve Gilda gurur duydu.

O günden sonra ada huzurlu bir sığınak oldu. Deniz kuşları dinlenmek ve yavrularını büyütmek için uzaklardan geldi. Pip ve Gilda bir söz verdi: bu özel yeri her zaman koruyacaklardı. Genç kuşlara kayalıklara ve denize özen göstermeyi öğrettiler. "Harika keşifler korunmalıdır," dedi Pip. "Ve paylaşılmalıdır," diye ekledi Gilda gülümseyerek.

Ada, Gizli Ada olarak tanındı, çünkü onu nasıl bulacağını yalnızca deniz kuşları biliyordu. Ama bu, saklanacak bir sır değildi—el üstünde tutulacak bir sırdı. Pip ve Gilda güneşin suyun üzerinde batışını izledi, gökyüzü pembe ve altın renginde parlıyordu. "İyi bir şey yaptık," dedi Pip yumuşak bir sesle. "Bir yuva kurduk," diye yanıtladı Gilda.

Artık küçük ada, deniz kuşları için mutlu ve güvenli bir yer. Her ilkbahar yeni yavrular yumurtadan çıkıp uçmayı öğreniyor. Pip ve Gilda hâlâ keşfe çıkıyor ama her zaman sığınaklarına dönüyorlar. Martılar sözlerini tutuyor ve deniz kuşları denizi paylaşıyor. Burası nezaketin ve cesaretin yeri; her kuşun dinlenip yavrularını güvenle büyütebildiği bir yer.

Pip ve Gilda en sevdikleri çıkıntıda oturup dalgaları izliyor. "Bu adayı ilk bulduğumuz zamanı hatırlıyor musun?" diye soruyor Pip. Gilda başını sallıyor. "Sessiz ve boştu," diyor. "Şimdi ise hayat dolu." Pip'in turuncu gagası güneşte parlıyor. "Önemli bir şey öğrendik," diyor. "Ne öğrendik?" diye soruyor Gilda. "Harika keşiflerin korunması gerektiğini," diyor Pip. "Her zaman."

Ve böylece martı ile dalıcı kuş, gizli adalarını gözetlemeye devam ediyor. Her yavrunun, her yumurtanın ve her sıcacık yuvanın bir hazine olduğunu biliyorlar. Birlikte kurdukları şeyle—tüm deniz kuşları için huzurlu bir sığınakla—gurur duyuyorlar. Ve rüzgârı dikkatle dinlerseniz, onların mutlu seslenişlerini duyabilirsiniz: "Adamız güvende, kalbimiz huzur dolu."